

Архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 3-4
(1274-1275)
березень
2005 рік

Газета Київського національного університету будівництва і архітектури

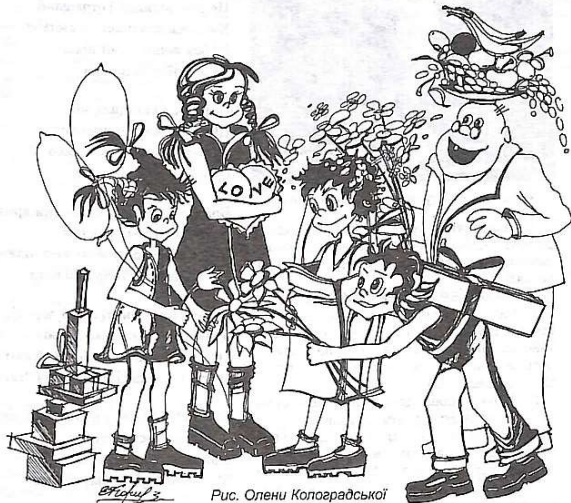

Рис. Олени Колоградської

Не за горами жіноче свято, а подарунки ще не готові. Чоловіки мучаться – на це, як завжди не вистачає часу... Як втішити найкращу половину людства, знайти щось з "ізіюминкою"? Дорогі жінки! Вітаємо Вас із святом весни! Ми любимо Вас!

ЖІНОЧІ ПЕРСПЕКТИВИ

Напередодні свята Восьмого березня я звернулася до студенток нашого вузу з запитаннями: "Зараз, навчаючись в університеті, чи думаете Ви про перспективи свого майбутнього життя? Що для Вас є найголовнішим у житті, про що Ви дбаєте ще зі студентської лави?". Було запропоновано три варіанти відповіді:

- 1) робота взагалі;
- 2) заміжжя та створення родини;
- 3) започаткування власної справи.

Після спілкування з студентками та підсумку отриманих результатів я виявила таку особливість: всі відповіді майже порівну можна розділити на три категорії:

1. "Ну... Я не знаю, ще не вирішила..."
2. "Звичайно робота, та ще й з можливою перспективою започаткування власної справи".
3. "Жінка повинна проявити себе і як фахівець, і як хранителька домашнього затішку. Саме вміле поєднання цих двох справ є ознакою дійсно сучасної жінки".

Відверто кажучи, відповіді першої категорії мене дещо спантеличили. Досить дивно було зустріти таку невизначеність і незацікавленість серед дівчат, які навчаються у серйозному, престижному вузі. Звичайно, в такому молодому та романтичному віці, сповненому різноманітних можливостей і цікавинок досить важко точно обрати пріоритети, які визначать зумуть подальше життя. Це цілком зрозуміло. Але в такому випадку хотілося б почути про можливі альтернативи, про теперішні інтереси, щоб можна було зробити висновки. На жаль, відповідь "Не знаю..." часто ставила мене у глухий кут.

На протипагу першій категорії постає друга: швидкі та ясні відповіді, чітке бачення майбутніх перспектив і рішуче прямування до поставлених цілей. Тут особливо мені сподобалась відповідь студентки другого курсу Юлії М. Своєї пер-

спективи вона бачає у започаткуванні власної справи, оскільки вважає за **головне для жінки бути незалежною та самодостатньою**. А крім запропонованих варіантів відповіді вона додала ще свій: **турбота про зовнішній вигляд**. Так тримати!

Та особисто я розділяю погляди дівчат, відповіді яких відносяться до третьої категорії, адже в них поєднуються і дівочі мрії про єдине кохання, про шасливий шлюб, і водночас прагнення відшукати всіма можливостями, які надає нам сучасний світ: освіта, кар'єра, можливість пошуку і втілення своєї особистості. Ось що з цього приводу думає Євгенія В.: **"Людина повинна бути всебічно розвинутою... Я хочу досягти успіху не лише в роботі, а й бути щасливою в особистому житті..."** Цікавою є думка Богдана С.: **"В житті жінки повинні бути присутні всі вище викладені пункти, але на мою думку, жінка у шлюбі не повинна залежати від чоловіка, тому їй потрібно мати освіту та плани на майбутню роботу, а краще вже до того часу її мати."**

Хай кожен робить висновки сам. Я ж хочу побажати нашим студенткам знайти себе в цьому житті і не зраджувати своїм переконанням.

Н. МАЦЬКО,
студентка ІУСТ-22,
студкор газети

Люди університету Т. Аргатенко: "ГОЛОВНЕ – ПІЗНАВАТИ І НАВЧАТИ"

Викладач кафедри водопостачання нашого університету, кандидат наук Тетяна Аргатенко володіє даром зачаровувати присутніх захопленістю у свою справу – навчання студентів.

Тетяна у 2002 році захистила кандидатську дисертацію, причому вона не вчилася в аспірантурі, а освоїла науку самостійно. За її словами, "наука – сходинка, яка необхідна, щоб стати викладачем". І хоч вона вважає, що їй це було неважко, проте, займатися наукою жінці на, мій погляд, набагато складніше, ніж чоловіку. У жінки навантаження більше – сім'я, діти, а не тільки заробляння грошей.

Слухаючи розповідь Тетяни, одразу відчуваш, що робота – це її покликання. І справді, через декілька слів вона говорить, що в сім'ї у неї, окрім того, що всі працюють в напрямку сантехніки (мама – водопостачання, батько – теплопостачання, вітччм – водопостачання) всі досвідчені викладачі.

Буває, що студенти мені кажуть: з вами важко на II курсі, а на III-му вже легко. І можу з гордістю сказати, що на диплом ідуть гарні студенти (тобто ті, хто зверху рейтингового списку) саме до мене. Приємно відзначити, що четвертокурсники, майбутні магістри, також приходять до мене проситися на диплом. Відповідаю: я ще не "дорігла" до випуску магістрів, шукайте професорів. Повторюся, що мені такі звертання надзвичайно приємні. Це якраз ті "вершки", які викладач знімає у своїй роботі.

— Чи чули Ви які про вас ходять чутки?
— Різні. Я знаю, що є дисципліновані студенти, які цінують мою струнку систему, від якої я не відступала. Адже ця система – справедлива. Для мене справедливість – в основі всього.

Буває, що студенти мені кажуть: з вами важко на II курсі, а на III-му вже легко. І можу з гордістю сказати, що на диплом ідуть гарні студенти (тобто ті, хто зверху рейтингового списку) саме до мене. Приємно відзначити, що четвертокурсники, майбутні магістри, також приходять до мене проситися на диплом. Відповідаю: я ще не "дорігла" до випуску магістрів, шукайте професорів. Повторюся, що мені такі звертання надзвичайно приємні. Це якраз ті "вершки", які викладач знімає у своїй роботі.

— Чи є різниця поколінь студентів вашого часу і нинішніх?

— Я вчилася в школі та інституті у 1980-1990 роки. Наше покоління було більш скотим. Тепер молодь, навпаки, вільна, розкута, смілива, але дисциплінована у неї на нулі. Це масове явище. Якщо припустити, що дисципліновані, кращі студенти вчаться в престижних вузах, то до нас вони не попадають. Таким чином це ті діти, які зростали у важкі часи. Життя, зрозуміло, їх навчить. Це тут їх "тягнуть за вушка", на роботі такого не буде. Якщо порівняти дітей меншого віку – то їх вже виконують матері такого віку як я і прагнуть багато чого виправити. Я вважаю, що у вихованні потрібна суворість.

— Тетяно, яким є Ваше життя в кредо?
— Знаєте, я його не формулювала, але спробую. Ось мій принцип: виконувати все добре, якісно; роботу, свої завдання доводити до кондиції. У ставленні до людей головне – порядність, для мене в житті важливішим є почуття справедливості.

І. ГЕРАЩЕНКОВА

— Тетяно Вікторівно, Вас тішать, коли ви навчаєте?
— Думаю, що вчителі школярів я б не змогла, а от дорослих людей – студентів – це для мене задоволення. Чому? Коли вчилася в нашому університеті на ВК, у мене не були добрі оцінки, в групі була (без слухання лекцій) скропювала все на льоту, мала добру пам'ять і у вільний час із задоволенням роздумувала іншими, що вони не зрозуміли. Ще тоді я переконалася, що коли пояснювала, розповідала одногрупникам, в мене в голові все укладалося набагато краще. Закінчила університет, пішла на роботу і трохи пізніше доля мене знову звела з КНУБА, але вже в ролі викладача.

— Чи важко з нинішніми студентами? Як у вас з ними стосунки? Ви суворий викладач?

— Стосунки у нас добрі. В мене такий характер, що я з ними дружу, але й запитую гарно. До ледарів, нехлюїв я принципова. Вітаю нову кредитно-модульну систему за вимогами Болонської конвенції. Вона є дуже суворорою і я їй поки що випробовую. Так, за програмою дій цієї системи в нашому вузі, студент має право навіть не відвідувати лекцій, але прийти і скласти залік чи екзамен. В цьому педагогічному експерименті кожний для приносить плоди. Так, я дала студентам список підручників для навчання. Вчителі! Робіть, як бажаєте! Але практика показує, що самі вчителі вони не вміють, хоч за власним поняттям вони – дорослі люди. Безумовно, ледарі потім розплачуться. Хоч є й такі, що не відвідували, а прийшли і склали матеріал. Правда, таких небагато.

Щодо суворості у своїй викладацькій роботі, то є заняття (я маю на увазі лабораторні роботи), де я справді сувороро. У викладачів дисципліна хімія і мікробіологія води, основи гідробіології величезне значення приділяється лабораторним роботам, тобто практичній частині, яку необхідно випробувати самому. Трапляється іноді таке. Приходжу в лабораторію, реактиви готові, а студента нема – вирішило за непотрібні прийти на лабораторний практикум. Це той самий випадок, за який я караю. Пояснюю, якщо 40% робіт пропущено, тобто 2 з 5, ані про який екзамен не може йтися. У групі зустрі-

БЛІЦ-ІНТЕРВ'Ю

В наш час спостерігається неабиякий попит інженерів-будівельників на ринку праці. Тому й не дивно, що збільшилася кількість бажачок вступити до нашого університету. Але чи всі вони стануть інженерами чи взагалі працюватимуть в будівельній сфері. Не секрет й те, що кожен з нас хоче бути "крутим" і "кльовим" та отримати все і відразу.

Студентські кореспонденти "А+Б" вирішили перевірити цю думку, задавши студентам кілька запитань: 1. Ви нині навчаєтесь в КНУБА. Які наміри на майбутнє маєте вже зараз (наполегливо вчитись, щоб з часом знайти добру роботу згідно оплатою)? 2. Займатися науковою роботою, брати участь в конкурсах наукової та науково-технічної творчості студентів, що пізніше допоможе в підготовці і захисті дисертації, тобто сприятиме навчанню інших – викладацької діяльності?

Санітарно-технічний факультет, ТВ, Сашко:

— Я буду наполегливо вчитись, щоб потім знайти гарну роботу. Сподіваюся, що з цим проблем не буде. Зараз потрібні кваліфіковані спеціалісти з впровадження нових технологій. До речі, я вважаю, що сантехнічні спеціальності користуються попитом на рівні спеціальності ПЦБ.

Факультет автоматизації інформаційних технологій, ІТЕП, Вячеслав:

— Сьогодні всіоди все будується, тому проблем з роботою після закінчення КНУБА не повинно бути. Чи буде вона високооплачувана? Звичайно, за копійки працювати не буду, але відразу великі гроші нікого платити не стане. бо в мене немає досвіду роботи.

Будівельний факультет, ПЦБ, Павло:

— Викладачем точно працювати не буду. Аспірантура, різні наукові праці – це не для мене. Не сказав би, що захошений у майбутню професію. Пару років працюю в будівництві, а там видно буде.

Інтерв'ю провів
А. БЕНИЦЬКИЙ,
студкор, ПЦБ-46

ВІТАЄМО ЖІНОК!

ПОДЯКА

Київський національний університет
будівництва і архітектури

За досягнуті успіхи в навчально-методичній, науковій і організаційній роботі нагороджуються:

ІЗМАЙЛОВА Ольга Василівна,
доцент кафедри інформаційних технологій,
ФЕДУСЕНКО Олена Володимирівна,
асистент кафедри інформаційних технологій,
ЧОВНИК Олена Іванівна,
асистент кафедри будівельних машин

А.М. Тугай

ГРАМОТОЮ НАГОРОДЖЕНО

За успішне навчання і активну громадську позицію студентів:
Марину Антоненко, ВВ-42
Ірину Зайцеву, АБС-34
Ірину Зайцеву, АБС-43
Аліну Коротун, ТВ-21
Тетяну Яценко, СВВ-13

За активну участь в справі студентського самоврядування
Ірину Баранову, АБС-52

За активну профспілкову діяльність
Світлану Бесараб,
студентку ПЦБ

191 роковина з дня народження Великого Кобзаря

Тарас Шевченко і Я

Недовзі свято 8 березня, а за ним Шевченківські дні — річниця народження та смерті геніального сина українського народу. Своєю творчістю, яка була вираженням визвольних прагнень обездоленого народу він підняв на таку висоту, що з повним правом увійшов в світову культуру. Ми захопили дізнатися як наші студенти ставляться до Шевченка і попросили відповісти на питання:

1. Про що пригадується, думається, що Ви відчуваєте коли чуєте слова "Тарас Шевченко і Я"?

2. Як ставляться до нашого поета у Вас в сім'ї, серед друзів, знайомих?

3. Що можете сказати про Шевченка як про особистість?

Ігор КУКСА, ПЦБ-46

1. Відразу уявлю Шевченка на Чернечій горі, біля свого будинку та слова із "Заповіту" "Як умру то поховайте..."

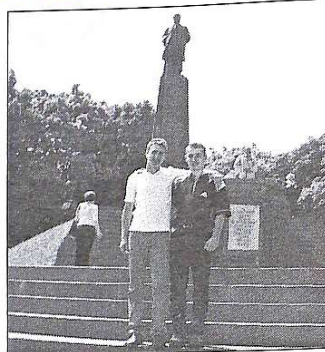
2. Ставляться позитивно, при кожній можливості читають. Але, на жаль, не завжди можна знайти час для Шевченка, так і для інших письменників.

3. На вигляд (з портрету) суворий чоловік з важкою долею, з великими мозолистами руками. Кмітливий, з гумором і доволі впевнений у собі. Широко закоханий в свою рідну Україну.

Ігор ГОНЧАРОВ, ЕКБ-41

1. Видатний письменник і художник, визначна постать української культури. Згадується вірші "Мені тринадцятий минуло" і "Коби ви знали, панци!"

2. В моїй сім'ї посередньо. Батьки родом зі Східної України і в зв'язку з партійним накручуванням комуністичної ідеології нехтували українською мовою та частково літературу. Але я свідомо вірю в те, що через декілька поколінь свідомість зміниться і вся внутрішня сутність людини буде спрямована до всього українського і "Кобзар" Шевченка стане настільною книгою у кожній сім'ї.

Автор матеріалу під час екскурсії у Канів

3. Талановитий перш за все. Високоморальна людина. Переслідувався царським режимом, зазнав масових арештів за свої погляди.

Аліна БРЕТИШЕВА, ІУСТ-42

1. Згадуються вірші, поезія, Шевченківські вечори, що проводились в школі і в нашому університеті. Згадується його патріотизм, особливо актуальним він був під час помаранчевої революції.

2. В сім'ї, серед друзів, знайомих ставляться з повагою, це велика людина!

3. В молоді роки — світла віра, надія на любов, просвітлення, незалежність. В кінці життя зламалася, вірші стали більш гіркими, він як і кожна людина хотів добра. Як на мене, то він був чутливим, великим мрійником, дуже талановитим. Цей геній був дуже багатогранним, поєднавши в собі поета, художника, революціонера.

Матеріал підготував Ігор ГУДИМ, студент, ПЦБ-46

Грудень 2000 р.
І. ГУДИМПам'яті
Т. Шевченка

Повіганає би ворогів,
Що Україну нашу били,
Що так давно впродовж віків
Її законами ганьбили

Це той великий і страшний
Кидавсь козацькими кістями,
Рубав вікно у світ новий
Та Україну підкорив

Дурні, сліпі гадали ми,
Що буде краєм нам долі
Та час ішов і з ним поволи
Своєї долі не знайшли

Впродовж віків під різними ярмами
Своє багатство берегли
І солов'їну нашу мову не здолали
Оті червоні і зажерливі кати

І вже йдемо ми по своїй дорозі,
З обок боків калина і верба
І вже не буде Київ наш в облозі
І більш не скажем слова ми "ганьба"

Тож хай для нас у новому столітті,
О ні, уже тисячолітті
Здійсяться мрії всі нові,
Що заповів у Кобзарі Тарас

Та вже не будемо дурні,
Бо десь на нашу землю плодородну
Із-коса дивиться ехидний глаз...

Проблеми освіти

СТУДЕНТСТВО "ОЖІНОЧУЄТЬСЯ". ЕМАНСИПАЦІЯ?

Що б не говорили про 8 березня — визнаючи його святом чи ні, і що жінок треба любити завжди, а не дарувати їм квіти впродовж лише одного дня — однак, а точніше на підтвердження останнього, саме в переддень цієї дати все ж хочеться поговорити про жінок.

Якщо раніше "жіночі" спеціальності й факультети були прерогативою гуманітарних ВНЗ, то останнім часом ситуація починає змінюватися — математики вже давно мають "статевий" паритет, природничі науки взагалі стають "жіночими". Зрештою, і в технічних університетах все частіше серед студентства можна зустріти представниць слабкої(?) статі. Загалом, поєднання "ожіночення" технічних вищих навчальних закладів наразі не загрожую. Але якщо раніше в КНУБА було багато груп, де навчалися тільки хлопці, то зараз таких стає все менше.

Але проблема не в цьому, точніше, це зовсім не проблема. Адже що поганого в тому, що жінки здобувають вищу освіту? Напевно, їм (тобто нам) це потрібно. І це зовсім не прояв фемінізму. Офіційно в нашому суспільстві вважається абсолютно нормальним, що жінка хоче здобути професійні знання та вміння і реалізувати себе поза сферою кухні — діти. Все ж такі двадцять перше століття на вулиці!

Питання в тому, куди потім зникають усі жінки, кількість яких серед студентства вищих навчальних закладів значно перевищує кількість чоловіків. Чи бачили ви жінку-ректора або жінку — директора інституту? Може ви знаєте багатьох жінок жінок-професорів? А в аспірантурі жінки також навчаються. Невже вони, на відміну від чоловіків, не можуть захистити кандидатську дисертацію?

Мабуть, проблема така в іншому. Справа не в неспроможностях жінок. Адже зазвичай у школі більшість відмінниць, а не відмінників. Така тенденція триває. Однак сприйняття суспільством чомусь не адекватне. При тому, що офіційно у нас існує паритет, насправді, часто виходить іншаке.

Наприклад, головною вимогою для претендента на посаду системного адміністратора у комп'ютерному клубі є чоловіча стать. І це при тому, що багато хто, як, наприклад, доцент кафедри електронних засобів інформаційно комп'ютерних технологій Л. Т. Закалик (НАУ) вважають, що "дівчата завжди краще вчать, ніж хлопці, вони більш відповідальні й обов'язкові. Якщо дівчині щось доручили, вона це зробить дуже добре. Якщо чогось не розуміє, прийде проконсультуватися, і все ж таки зробить справу якісно. Знаємо, що з випусків наших ВНЗ 1990–2003 років дівчата працювали краще. Хлопці зважають на розмір зарплати, дівчата погоджуються і на 350–400 гривень". Отже, проблема все ж у ставленні нашого суспільства

до жінки взагалі. У Грузії, наприклад, кілька років тому охорону Президента доручили жінкам. Як повідомляло грузинське агентство новин "Прайм-Ньюс", з цією метою п'ятеро представниць слабкої статі пройшли відповідну підготовку. Виявляється, жінкам надали перевагу тому, що вони більш дисципліновані та старанні. З цієї ж причини охорону своєї персони довіряють жінкам і зірки шоу-бізнесу (Україноформ).

За словами директора Закалик, у нас "до жінок дещо упереджене ставлення. Щоправда, я в своєму житті цього не відчувала, не допускала приниження. Я мала цікаву роботу і працювала".

Звісно, у певних сферах діяльності маємо жіночо-чоловічий паритет: наприклад, дівчинкам у нас працює жінок не менше, ніж чоловіків; сфера обслуговування традиційно є "жіночою", а управління що — зась? Якщо секретарка — це завжди жінка, то її бос — чоловік.

Інша справа, що складно поєднувати ведення домашнього господарства, догляд за дітьми й роботу. Беручись за багато занять, жодного не зробить добре. Це майже так само мало сумісно, як навчання і студентська сім'я, тобто, з одного боку — можливо, а з іншого — настільки складно, що страшно починати.

Також на кар'єрі жінок позначається неспівпадіння у баченні свого майбутнього. Розповідає доцент Л. Т. Закалик: "Була в нас 8 років тому одна студентка Песко — дуже здібна і розумна. Навчаючись в аспірантурі, вона зробила 80 відсотків роботи ще до закінчення терміну. Але потім плани несподівано змінилися. Вона вийшла в Росію, мешкає зараз в Новгороді, каже, що добре влаштувалася. Школа, що вона "закинула" свою дисертацію, бо дуже здібна була дівчина".

Насправді, сучасна українська жінка змушена обирати, чим займатися серйозніше, чому, так би мовити, віддаватися більше — сім'ї чи роботі. Але якщо роботу не ставити в цій дилемі на перше місце, справжній кар'єрний ріст неможливий. А з іншого боку, коли з'являються проблеми в сім'ї, тоді думки тим більше не про роботу.

Виходить, як би не збільшувалося число студенток, важливим є кінцевий результат: адже диплом у руках не означає, що жінка добилася паритетних стосунків. Та й, зрештою, результат "ожіночення" вищих навчальних закладів буде видно за кілька років.

Т. КОВАЛИК, магістрант КНУБА,
О. ТОМАЩУК, студентка 5 курсу НАУ

Чи любите ви поезію?

Таке питання ми вирішили задати викладачам і студентам нашого КНУБА. Дехто відповідав більш широко, дехто одним рядком. І ось, що ми маємо:

Іван Семенович Т., викладач КНУБА:
"Поезія — це життя"

Усі люблять поезію, і я теж. Охоче читаю твори Лермонтова, Пушкіна, бо в той час, коли ми вчилися, нам ще зі школи прищеплювали любов до російської поезії. Зрештою, Пушкін писав і про Україну. А ще люблю творчість Володимира Івасюка, він мій земляк. Поезія — це натхнення, це життя, це молодість душі. Але читати і творити поезію можна в будь-якому віці.

Світлана Єрьоміна, II курс КНУБА:
"Захоплююся творчістю
Ліни Костенко"

Дуже люблю поезію. Коли ще навчалася у школі, то навіть сама писала вірші, а тепер не вистачає часу на творчість. Більше люблю ліричну поезію. Захоплююся творчістю Ліни Костенко. Це справді геніальна поетеса сучасності. Читаю також наших класиків, серед яких особливе місце займає Тарас Шевченко.

Про мову

Належне мовам віддаю,
бо кожна мова варта шанн.
Між мовами — на тім стою —
нема ні кращих, ні поганих.

Коли б у Франції жила,
французької навчалася мови,
в Литві — литовську б осягла,
в Угорщині — угорське слово.

То дико — мову зневажать
у тій землі, де ти прижився?
В Росії — як не знає російську?
Тут — української не знають?

Коліс мудрець сказав про те:
виривши мови — багатієш.
Коли в душі добро засієш,
воно добром і проросте.

Артем С., будівельний факультет
КНУБА:

"Поезія для мене насолода душі".

Наш поетичний клуб

Нещодавно відбулося перше в цьому році засідання клубу поезії нашого університету "СТИХІЯ", в якому беруть участь викладачі і співробітники КНУБА. Сьогодні хотілося б представити читачам газети вірші члена клубу, нашої випускниці, зав. аспірантурою КиївЗНДІЕП Світлани МАКАРЕВСЬКОЇ.

Світлана є автором трьох поетичних збірок, вийшла з друку недавно й четверта збірка віршів; поетеса також бере участь в радіопередачах, пише пісні...

Отут і нині

(23 листопада 2004 року)

Між бур'яном зухвалої брехні
і квітами тендітної надії
зійшла, немов засів озимини,
бурхлива парость наміру і дії —

здійнялись дружно сходи молоді,
зросли із зерен на родючій полі,
що засіяли пранурни-діди
на щастя, славу і козацьку волю.

Діди склали голови в борні,
обстоювали землю, рід, країну,
подарували — і тобі, й мені —
єдину долю: жити тут і нині.

Отут і нині! Над старим Дніпром,
у древніх містах, що найкраще в світі,
піднесли гідно правди знамено
оплот держави — українські діти.

Ми і незчулись — вирости вони —
честь, гідність, справедливість.
Україно,
майбутнє наше — доньки і сини.
Дай, Боже, урожайної години!

На пагорбах київських Уздовж Кадетського шосе...

Публікація пізнавального й цікавого для багатьох матеріалу про історію району, де знаходиться наш навчальний заклад, де студенти вчаться, а викладачі й співробітники працюють, невдовзі добігає

Чоколівка

Вище Солом'янки й буквально одразу за Кадетським гаєм розташовувався один з найперших "житлових масивів" Києва, який з'явився ще на початку XX століття. Назва цього району – Чоколівка, а історія його появи може слугувати хорошим прикладом гармонізації взаємних інтересів праці й капіталу та спробою забезпечити соціальну функцію в умовах капіталістичного способу виробництва.

В 1890-х роках Київ майже досяг піка свого промислового розвитку. У ньому діяло кілька крупних промислових підприємств, робітники яких у силу тодішніх економічних умов мали певні життєві труднощі. Збереглися архівні документи, в яких робітники, звертаючись до міської Думи, повідомляють: "В останні роки життя у Києві настільки подорожчало й квартири підвищилися в ціні до того, що бідному робочому люду стало неможливо прожити у місті. Між нами – майстровими Південно-Західної залізниці (ПЗЗ) виникла думка створити селище на околиці міста...". До цього звернення невдовзі приєдналися й робітники заводу Гретера і Криванека (нині – завод "Більшовик"). 12 грудня 1899 року прем'єр-міністром імперії графом С.Ю. Вітте був підписаний Статут Київської робочої артілі, яка й стала юридичною особою – представником інтересів 98 робітників заводу Гретера і Криванека і майстерень ПЗЗ. Оскільки взаємини із владою завжди становили певні труднощі, артілі київські вирішили залучити на свій бік одного з найвідоміших киян Миколу Івановича Чоколова, який став офіційним засновником артілі. М.Чоколов був купцем першої гільдії гласним міської Думи (в сучасних дефініціях – депутат Міської Ради), член місського комітету торгівлі й мануфактури; він володів кількома київськими підприємствами – в тому числі дріжджовим заводом на вул. Глибочицькій й величезною друкарнею на вул. Великій Житомирській. Високопоставлений заступник не лише сприяв отриманню ділянки – він особисто виділив частину своїх капіталів на облаштування артільного селища (7 десятин землі було придбано за 26 тис. крб., з яких доля Чоколова складала 9 тисяч крб.).

З 1901 до 1905 років йшло поступове освоєння ділянки бувого хутора, який в XIX столітті належав писареві Никольському-Борщавського повіту якомусь Устименку. 6 березня 1905 року відбулося офіційне освячення селища, в якому було забудовано 31 ділянку, в кожній з яких був 2-3 кімнатний будинок, сад і город. У цей урочистий день по односторонньому рішенню всіх членів артілі селище й отримало ім'я свого благодійника – М. Чоколова.

В селищі було кілька вулиць, які збереглися до цього часу (правда, з декілька іншими, ніж під час заснування назвами). Головною і першою магістраллю селища стала вул. Центральна, яка виникла вже в 1900-х роках (нині – вул. М. Мішина). Пізніше, в 1910-х, виникла вул. Чоколівська, яка з 1952 року називається вул. Донецькою. Також до найстаріших вулиць, які виникли практично одночасно з Центральною, відносяться вул. Озерна, (з 1955 р. – вул. Смілянська) й Богуславська (з 1955 р. – вул. Віницька). Вже пізніше тут з'являються бульвар Леніна (виник на рубежі 1920–30-х рр.; нині Чоколівський бульвар), вул. Волинська (1933 р.), а наймодернішою об'єктом цієї місцевості є Севастопільська площа, яка сформувалася лише в 1960-х рр.

кіця, залишається історія масиву Чоколівка та одного з найдавніших районів Києва – Шулявка.

Отже, слово Каті ГРЕЧИН, нашої студентки, яка захоплюється історією й географією Києва.

Пост-Волинський – Жуляни

Далі, за Чоколівою, Повітрофлотський проспект уходить до Посту-Волинського (нині – станція Київ-Волинський), де до цього часу знаходиться важливий стратегічний об'єкт. Це знаменитий роз'їзд Південно-Західної залізниці в західному напрямку (права вітка на Волинь, Ковель, Брест і далі на Польщу і Берлін) і власне південно-західному напрямку (ліва вітка на Васильків, Фастів, Шепетівку і далі на Поділля й Галичину). Через Пост-Волинський проходили всі поїзди західного та південно-західного напрямку. Не випадково в роки Громадянської війни Пост-Волинський став об'єктом, за який точилися жорстокі бої практично всіх 18 київських переворотів. У М.Булгакова в романі "Белая гвардия" декілька сцен про події зими 1918 року, перед взяттям Києва військовими частинами Директорії С.Петлюри, пов'язані з Постом-Волинським. На самому початку роману Віктор Мишлавський, артилерійський офіцер прибуває в будинок Турбіних через Пост: "В сумерках прибули на Пост. Що там делается – уму не постижимо. На путях чотири батареї наші, стоять незворужені, снарядов, оказывается, нет. Штабов нет числа. Никто ни черта, понятное дело, не знает. И главное – мертвых некуда деть..." У тому ж романі через Пост-Волинський залишали Київ і німецькі окупаційні війська, і гетьман Павло Скоропадський, і Сергій Тальберг, чоловік Олени Турбіної: "В час ночи с пятого пути из тьмы, забитой кладбищами порожних товарных вагонов, с места взвев большую грохочущую скорость, пыша черным жаром поддувала, ушел серый, как жаба, бронепоезд и дико завывал. Он пробжал восемь верст в семь минут, поехал на Пост-Волинский, в гвалт, стук, грохот и фанари, не задерживаясь, по прыгающим стрелкам свернул с главной линии вбок и, возбуждая в душах обмерзших юнкеров и офицеров, скорчавшихся в теплушках и в цепях у самого Поста, смутную надежду и гордость, смело, никого решительно не боясь, ушел к германской границе. Следом за ним через десять минут прошел через Пост, сияющий десятками окон пассажирский, с громадним паровозом. Тумбовидные, массивные, запаканыванные до глаз часовые-немцы мелькнули их широкие черные штаны..."

Кінцевою метою Повітрофлотського проспекту в старовинне село Жуляни (воно ж – Желань, Жуляни), де розташований нинішній аеропорт "Київ". Ця історична місцевість згадується ще у літописях XI століття у зв'язку із однойменним струмком Желань (Желана, Жилан, Жалина).

Існує декілька версій виникнення назви: чи то від каліца давньої богині скорботи Желі (Жали), чи то від "бажаного" у спекотну погоду струмка, чи то від обжитого (житлового) характеру цього київського передмістя. Під сучасною назвою Жуляни згадується вже у творі київського митрополита Євгена Болховитинова, який в "Описі Києво-Софійського собору і київської ієрархії" затверджує, що в XVII столітті це село і струмок знаходилися у володінні київського митрополита Гedeона Святополк-Четвертєнського.

Дуже довгий час Желань-Жуляни залишалися заповідною територією, поки в 1924 році тут не відкрили аеропорт. Нині аероказал в Жулянх приймає тільки місцеві рейси і незабаром підлягає закриттю, – оскільки колишній пригород нині вже включено в міську межу і літаки давно вже злітають над житловими масивами Києва.

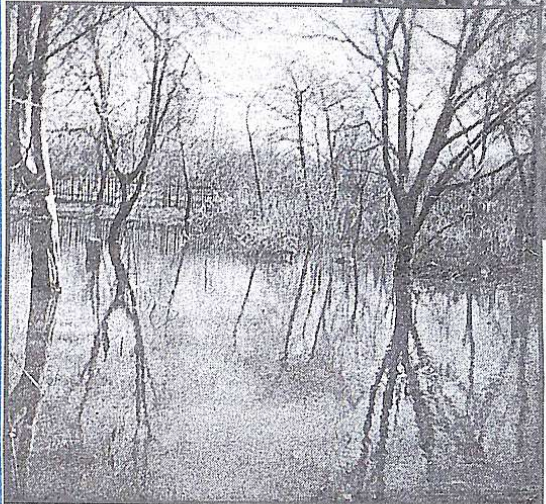
Підготувала К. ГРЕЧИН, за матеріалом з журналу "Я, студент"

Мої спогади про дитинство

Пропонуємо читачам цікаву розповідь зав. аспірантурою університету Т.О. Дембіцької. В ній автор згадує своє дитинство, яке пройшло на київській околиці, про географію Солом'янського району і свої дитячі враження від багатьох місць й вулиць "Першотравневого масиву", де ми з вами нині ходимо, а в той час тут були пустирі, сади, озера. Тамара Олександрівна запропонувала нам з вами і фото з свого сімейного альбому.

На фото: фрагменти Чоколівського бульвару навесні і влітку (з сімейного альбому)

"Так сталося, що все своє життя я живу в Солом'янському (Залізничному) районі Києва. Отже, добре пам'ятаю, який вигляд він мав в минулому. Декому важко уявити, що це була окраїна, куди не їздив жодний транспорт. Добиралися до центру ми трамваєм № 8. Він з'єднував площу Богдана Хмельницького із Солом'янською площею, а далі дотому – пішки. В нашому мікрорайоні під назвою "Авіамістечко", окрім авіа та артучилища (КВРТУ), будинок не було. З тих часів залишилися лише старий довоєнний будинок, що на розі Повітрофлотського проспекту і вул. Антонова (колишня вул. Авіацій). Це краєз напроти нашого університету.

Запам'яталася ще приємна деталь – цукерки "Подушечки" з повидлом (інших тоді не їнували). Саме їх я придбала вперше в житті в магазинчику, що було на пустирі на місці нинішнього електромеханічного технікуму.

На вул. Донецькій знаходиться школа № 69 (тоді №9), яка "втримала" війну. В ті часи її було пофарбовано у чорний колір, бо знаходилися там німецькі склади. Пізніше їй довелося витримати багато перефарбувань, щоб вона посвітлішала. Саме в цій школі я навчалася з 1 по 10 класи. Будинки по вулицях Донецькій, Соціалістичній та прилеглих будувалися при мій пам'яті. Нам, дітям, це доставляло величезну радість – було, де розважатися. Ми з'їжджали на саморобних портфелях з великих пагорбів землі, які утворили екскаватори "Хрестатикубду". Ми, діти війни, зростаючи більшими від надмірного опікування батьків, які багато працювали й дотому поверталися пізно, нас

довіряли бабусям і дідусям. Зважаючи, що на окраїні міста люди мали домашнє господарство, тримали худобу і птицю, на городі вирощували картоплю та овочі. Виховання дітей та охуків зводилося до того, щоб їх нагодувати та якось одягти. Чомусь при цьому ми росли свідомішими, допомагали старшим, добре вчилися. Прикладом працьовитості й порядності було для нас старше покоління. "Хулганів" нашого дитинства не можна порівняти з цим поняттям сьогодення. Не можу пригадати, щоб хлопці в присутності дівчат зжвали брудну лайку, вони були навіть трохи сором'язливіми, але вміль дружити.

Ще з дитинства я молодших класів пригадую як любили ми ходити на озерце "Сінька", що знаходилося за площею Космонавтів, за магазином "Фокстрот". І хоч, вода там синьою не була ніколи, але можна було спостерігати як мальки – "головастики", підростаючи, ставали дорослими жабами. В траві снували ящерики і залишали свій хвіст, коли хтось намагався їх зловити. Озерце не дуже приваблювало до купання, але хлопці все таки пірнали в брудну зелену воду.

Починаючи з нинішньої площі Космонавтів і до самої залізниці (ст. Караваєві дачі), наскільки могло охопити око, косилися поля жита з волошками й ромашками. Часто із подругою, збираючи квіти, ми любили упасти в це запашне диво й мильуватися хмаринками, які пливли по небу, утворюючи різні фігури.

Коли вже хлопці почали ставитися до нас, дівчат, з неприхованою симпатією, ми, не домо-вляючись, збиралися на танцювальний клубу ім.Кірова за народ-

Т. ДЕМБІЦЬКА

Крім советов по профилактике, лечению простудных заболеваний гомеопатическими средствами, природными антибиотиками в виде прополиса, чеснока главный врач санатория-профилактория нашего университета Анатолий Михайлович СКОПИЧ предлагает читателям газеты воспользоваться и молитвами святым великомученикам, которые также были целителями.

– Обращение к Всевышнему – молитва. Для того, чтобы просить о помощи Бога, не обязательно приходиться в храм.

Якому святому молитесь

Можно высказать перед иконой Господа и Божьей Матери самые важные, близкие вашей душе и сердцу слова. Я предлагаю Вам несколько таких молитв.

Предобному Сампсону Странноприимцу. Сампсон был священником, но широко известен и как целитель.

Молитва: О, теплый молитвенник, благосчастный отец, предобный Сампсоне! Моли Бога о мне, грешном, и ниспошли от Всеблагого Владыки помощь ми и избавление, прирвмена бо есть жизнь моя и исполнена труда, скорби и болезней. Укрепи сердце мое, да возмощу понести тяготу мою, и не попусти, да превозмогу искушения многая моя малья силы, но споспешествуй мне заступлением Твоим и посреде обстояний и бед управи путь мой в Царство Небесное, да славою прославляюсягоя в тебе Господа во веки. Аминь.

Священномученику Антипе, Епископу Пергама Ассий-

ского. (О помощи при зубной боли).

Язычники бросили Антипу в раскаленного медного вола, однако мощи мученика остались целы и стали известны многочисленными исцелениями. Болезнь всего известна способность мощи исцелять от зубной боли.

Молитва: О пресловый священномучениче Антипе и скорый помощник христианом в болезнях!

Верую от вся души и помышления, яко дадеся тебе от Господа дар болящие исцеляти, недугующия врачевати и ослабленныя укрепляти. Сего ради к тебе, яко благодатному врачу болезней, аз, немощный, прибегаю и Твоей досточтимый образ с благоговением любоза, молюся: твоим предстательством у Царя Небесного испроси мене, болещему, исцеление от удручающия ми зубные болезнн, аще бо и недостом емь тебе, благоснейшего отца и при-

снаго заступника моего, но ты, был подражателем человеколюбия Божия, сотвори ми достоинство твоего заступления чрез мое обращение от злых дел к благому житию, врачуй обильно дарованною тебе благодатию язвы и струны души и тела моего, даруй ми здорвье и спасение и во вся благополешение, да, тако твое и безмолвное житие пожив во всяком благочестии и чистоте, сподобюся со всеми святыми всеявсего имя Отца и Сына и Святого Духа. Аминь.

(Продолжение в следующих газетах)

Спорт

ВІТАЄМО!

Команду нашого університету з більярдного спорту, яка посіла друге загальнокомандне місце у змаганнях серед вищих навчальних закладів, присвячених Дню Святого Валентина, у складі **Вадима Корягіна**, студента групи ВВ-21 (II місце в особистому заліку); **Ігоря Корягіна**, студента ТВ-31; **Тараса Погрібняка**, студента ТВ-31. Щиро бажаємо найліпших успіхів у навчанні і спорті.

ЖІНОЧИЙ БОКС

З 8 по 13 лютого у Миколаєві пройшов Чемпіонат України з цього виду спорту. Друге місце виборола студентка архітектурного факультету КНУБА **О. Швед**. Викладач кафедри фізичного виховання і спорту **Саїда Гасанова** святкувала свою перемогу за вдалий виступ і отримання II місця. Цим наші учасниці чемпіонату підтвердили свій статус членів збірної команди України.

Хай вам щастить!

Шанс стати фотокором!

Тих, хто закоханий у фотографію, ваша студентська газета "Архітектура і будівництво" запрошує стати її фотокореспондентами. Нам хотілося б отримати від вас фото на тему "Моє студентське життя" та "Все про КНУБА". Важано, щоб під ним був влучний підпис. І обов'язково надати свої координати.

Адреса редакції "А+Б":

б-й поверх центрального учбового корпусу, кімн. 601 а, тел. 241-55-35.

УСМІНІТЬСЯ!

Оголошення в магазині: "Речі, куплені вашим чоловіком самостійно, можна обміняти по вівторках з 10 до 12 години".

Кишенькового злочинця збив на вулиці мотоцикл. Мотоцикліст пригальмував на хвилину, подивився і...дремнув. Тим часом до постраждалого під'їжджає мільйонер:
– Ви запам'ятали його номер?
– Ні, – хрипить збитий, але ось його гаманець.

Чоловік у розпачі, життя втратило для нього будь-який сенс. Він вилазить на підвіконня і збирається з духом, щоб кинути вниз. Раптом у кімнату заглядає дружина і, миттєво оцінивши ситуацію, говорить:
– Сміття захопи з собою, ледарю!

На одному із прийнять Дюма-син зустрів даму, з якою познайомився дуже давно, років 30 тому.
– Чи пригадала вона вам вашу молодість? – запитав Дюма приятель.
– Мою молодість вона мені пригадала, а своєї анітрішки...

Тосму

Щоб губи боліли від поцілунків, руки – від подарунків, а ноги не трусилися перед сесією!

Любов проносять через пустелі і через гірські несуть хребти, і вітер її не остиудить, і не боїться вона висоти. За те, що так хвилює кров – мій тост, звичайно, за любов!

Піднімімо келихи за те, щоби наші бажання "балділи" від наших можливостей!

Університетська мудрість

Крім вищої освіти треба мати хоча б середню кмітливість.

Тема дисертації аспіранта: "Ухилення від проходження військової служби методом імітації наукової діяльності".

Наука – це одержання новин не із засобів масової інформації.

Деруни з грибами

Сирну картоплю труть на тертці, відтирають і дають трохи відстоятися. Рідину зливають, а до картоплі додають яйце, борошно, соду і добре перемішують. Потім на середину кожного млинця, зробленого з цієї маси, кладуть грибний фарш (цибулю, підсмажену на грибах), згортають, надаючи вигляду котлет, підсмажують на сковороді з обох боків, складають у сотейник і тушують до готовності 15–20 хвилин. Подають з грибним соусом, смаженою цибулею і дрібно посіченими тушкованими грибами.

Набір продуктів на одну порцію: картоплі – 150 г, борошна пшеничного – 20 г, олії – 40 г, дрібної соди, масла вершкового – 10 г, цибулі – 15 г, грибів сушених – 10 г, 1 яйце – на 4–5 порцій.

Етикетка

ГОСТИННІСТЬ

У побуті не кожен може бути гостинним і привітним господарем чи господинею і не кожен – цікавим і бажаним гостем. Але всього можна навчитися, решта ж приїде з досвідом. Щоб бути доброю господинею, зовсім не обов'язково вражати гостей дорогим посудом, сріблом і багатим столом. Можна приготувати звичайні страви, найважливіше – аби гостям було у вас затишно, аби вони відчували, що їм тут раді.

Найліпше запрошувати гостей на вихідні. Якщо живете у панельному будинку, добре було б домовитися із сусідами, щоб потім вони не стукали сердито у ваші двері. Друзів краще запрошувати на кілька днів наперед, сказавши, з якої нагоди гостина, інакше вони можуть вдома наїстися і з жалем дивитимуться на ваш стіл. Є й інша крайність: гості, які розраховували на хороший обід, а його так і не подали, одразу ж накидаються на каналки і солодке, що їх приготували до вина.

Мусимо подбати і про кількість запрошених, щоб завчасно приготувати страви. Гості повинні сидіти за столом так, щоб їхні професійні інтереси не спітпадали, інакше обід чи вечеря перетворяться в дискусію чи навіть виробничу нараду.

Коли знайомите своїх гостей між собою, скажіть кілька слів про їхні захоплення, характер роботи. Це допоможе їм швидше знайти спільну мову. Пам'ятайте, що початок вечора завжди клопітний, тому краще підготуватися до приходу запрошених, адже зустріч, знайомство одне з одним,

перший тост – все має бути невимушеним. Тому ж, хто прийшов до вас уперше, треба показати, де можна помити руки, поглянути на себе у дзеркало. Не можна говорити про інших про недоліки чи слабкі місця гостя.

Головне завдання доброго господаря – створити приємну, дружню атмосферу, щоб усі почувалися комфортно. Якщо в цьому вам потрібна допомога, запросіть когось із ваших знайомих, який почуватиметься у цій ролі, як риба у воді. Крім того, ви повинні приділяти однакову увагу всім гостям, а не лише комусь одному з них. Так само й гості мають пам'ятати про тактовне ставлення як до господарів, так і до інших людей, які сидять за столом.

Створювати приємну обстановку повинно й освітлення приміщення. Дуже яскраве світло не сприяє затишку, зате там, де гості сидять, місце повинно бути достатньо освітленим. Для цього можна використовувати різноманітні світильники. Іноді їх може бути кілька. Не хвилюйтеся за перевищення електроенергії. Якраз навпаки: її споживання зменшиться. Приємну атмосферу створюють і запалені свічки.

А тепер кілька слів про музику. Для такого вечора найкраще підійде приємна, легка музика, яку не обов'язково уважно слухати. Якщо ж ви збираєтеся продемонструвати свою нову стереосистему, то ризикуєте зіпсувати невимушеність вечора. Приглушена, ненав'язлива музика створить приємний настрій.

Матеріал підготувала О.КОМІНЕЦЬКА

Ваша індивідуальність

Ви пахнете щастям і коханням!..

Якщо ви належите до прекрасної половини людства і не користуетесь парфумами, то, на думку великої Коко Шанель, ви дуже самовпевнені у своїй привабливості. Бо шлейф правильно підібраних парфумів, що тягнеться за прекрасною дамою, іноді відіграє у створенні образу найважливішу роль.

Вибір парфумів – процес копіткий і настрійний. Після третього-п'ятого флакончика ніс перестає розрізняти "букети" запахів. Може допомогти нюхання кави, меленої або в зернах. А от радники в особі знайомих чи друзів є сумнівними зі своїми: "фе, це не для тебе", "о, мені подобається". Довіряйте власним інтуїції, смакам і тим порадкам, що їх дають фахівці.

Парфумери радять урахувати, у який час доби, в яку пору року (навіть таке) і для яких потреб ви маєте намір гарно пахнути. Якщо добираєтеся до Університету треба в перелоповений "маршруті", то подумайте про ближню – і так бракує кисню, а тут ще ви, напахнені солодко-нудотним ароматом. Крім того, від тепла парфуми пахнуть інтенсивніше. Не настільки подразнюють нові рецептори одекон і туалетна вода, бо вони містять мінімум удвічі менше чистої ефірної есенції.

Ранковий запах має бути дуже легким і свіжий. Це можуть бути цитрусові аромати, ненав'язливі їй, до того ж, збадьорюючі. Для раннього часу доби підходять і морські запахи з осонним відтінком. А от аромати, у яких переважають мускатно-амброві або пряні ноти, краще використовувати у другій половині дня. Такі запахи також найкраще наносити на волосся і ті ділянки тіла, де промацять пульс, у теплі пори року, зокрема влітку.

Для літа підійдуть і дуже легкі квіткові та фруктові аромати. Зима ж добра тим, що ароматизуватись можна щедріше. Та поки ще настануть мо-

Якщо ж ви є представником другої, мужньої половини людства і лише нохаєте той шлейф, а не створюєте власний, то ви, перепрошую, не зовсім джентльмен... Рушайте на пошуки аромату, що мистить ніжність, силу, тривалість, багатогранність і непереборну красу, на пошуки свого аромату.

рози, потішмо себе чимось солодким у запахах. Наймоднішими в цьому сезоні парфумери вважають східні аромати. Подобається осінній моді і аромат троянди. Тож якщо бракує грошей на дорогі парфуми, подаруйте коханій троянду, і вона теж пахнутиме – щастям і коханням.

Усі парфуми, незалежно від їх призначення, вибирайте за таким принципом: відкрийте флакончик, що сподобався, і збрикайте парфумами праву зап'ясть. Запах, який ви відразу відчуєте, парфумери називають верхніми нотами, або настроєм парфумів. Верхня нота тримається не довше хвилини. У міру того, як парфуми реагують на тепло і властивості шкіри, починають виявлятися середні ноти. Це – серце обраних парфум. Вони "звучать" близько години і складаються з м'якших ароматів. І нарешті після того виявляються нижні ноти. Саме так аромат ваших парфумів цілий день сприятиме оточенню.

Щоби пахнути до вечора, не виливайте на себе літри парфумів. Краще час від часу поновлювати їхній запах. Чистота ж аромату досягається не змішуванням його з іншими запахами, зокрема поту і цигаркового диму. Гель для душу, крем і мило повинні пахнути нейтрально або подібно до парфумів, якими користуетесь.

Запах – це вам не забавки, ним треба вміти підкреслювати свою індивідуальність.

Бесіду з флористом провела Н. ЯЦЕНКО, студентка

Месця

РОЗШІФРУЙ СВОГО КОХАНОГО

Відповідати на запитання цього тесту спочатку треба наодинці, а потім ще раз – уже з коханою людиною. Щоразу, коли ви знаєте правильну відповідь на запитання – зараховуйте собі одне очко.

1. Чи знаєш ти двічі прізвище матері свого коханого (коханого)?
2. Яку книгу зараз читає твій коханий (кохана)?
3. Чи відомо тобі, які тварини подобалися в дитинстві твоєму коханому (твій коханий)?
4. З якої сторінки починає читати газету твоя кохана людина?
5. Який у нього (неї) розмір взуття?
6. Чи займався він (вона) у дитинстві колекціонуванням?
7. Чи знаєш ти, що його (її) не влаштує у твої зовнішності?
8. Хто найвірніший друг (подруга) твого коханого (коханого)?
9. Яку страву він (вона) полюбає найбільше?
10. Чи пам'ятає твоя кохана людина, коли і як ви вперше зустрілися?
11. Що з домашньої роботи він (вона) робить найохочніше?
12. З ким з далеких родичів твій коханий (кохана) зустрічається найохочніше?
13. Де минали шкільні роки твого коханого (коханого)?
14. Як часто він (вона) мие голову?
15. Який марці авто він (вона) відає перевагу?
16. Який його (її) улюблений колір?
17. У якому віці він (вона) уперше поцілувався (-лась)?
18. Яки вчора тижня можна було переглянути тільки одну телепередачу, яку б він (вона) вибрав (-ла)?
19. У яку кав'ярню він (вона) охоче пішов (пішла) би посидіти?
20. Що з меблів він (вона) насамперед викинув (-а) би з квартири?
21. Чи можеш ти лише по його (її) фігурі, по ході визначити, що він (вона) замучений (-а), сумує?

Тепер підрахуйте кількість очок:

Понад 14 очок. Ти вмієш розгадати його (її), розпізнати, "розшифрувати". Ваші взаємини позбавлені поверховості, що дає вам впевненість у їх майбутньому.

Від 10 до 14 очок. Ну, зрозуміло, ти не можеш знати усього про його (її) дитинство, чи інші, несуттєві, на твій погляд, дріб'язки. Але ти впевнена (-ий) ти, що знаєш усі істотні речі про кохану людину?

Від 6 до 10 очок. Ви ніколи не замислювалися над тим, чому для вас є важливі речі у світі, аніж кохана людина?

Менше 6 очок. Чи можна вас взагалі об'єднати словами "пара"? Ваші світи не схрещуються, не накладаються один на інший, ви – два кола із мінімальним площею взаєморозуміння. Але, може, ще не все втрачено? Просто треба зробити крок назустріч розумінню і пізнанню одного.

Цікаве

Що приховують огни віг одного чоловік і жінка?

Не секрет, що люди, які перебувають у шлюбі, не все розповідають один одному. Як з'ясувалося під час опитування, проведеного у США, таємниці від чоловіків і жінок зберігають близько 40 відсотків американців. Причому, 48 відсотків з тих, що приховують щось від благовірного чи благовірної, не розповідають їм про свої витрати. Другим поширеним секретом є невдача на роботі і поведінка дітей, а також різні "амурні" справи. А ще 16 відсотків чоловіків і жінок зізналися в тому, що хоча б раз у житті, прокинувшись вранці, відчували гостре бажання розірвати свій шлюб.